

Arrest

nr. 136 920 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart de nationaliteit te bezitten van de Dominicaanse Republiek, op 6 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP. LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van de Dominicaanse Republiek en bent u afkomstig uit het dorp Peralvillo, gelegen in de provincie Monte Plata.

U bent ongehuwd en hebt twee volwassen kinderen. U bent katholiek.

U hebt langer dan twintig jaar als huishoudster gewerkt voor een koppel artsen in de stad Santo Domingo.

Kort voor uw vertrek uit de Dominicaanse Republiek zette u uw werk daar stop.

U woonde lange tijd samen met de vader van uw kinderen, R.R.. Deze man was reeds gehuwd met een andere vrouw in Santo Domingo en had nog vier andere kinderen.

Omdat u genoeg had van het geweld dat uw partner in dronken toestand tegen u gebruikte, zette u ongeveer vijf jaar geleden een punt achter deze relatie.

Sindsdien bedreigde R.R. u. Hij wilde dat u hem terugnam anders zou hij u en uw volwassen kinderen vermoorden.

U besloot om de Dominicaanse Republiek te verlaten.

Op 1 december 2014 verliet u uw land van herkomst per vliegtuig. U wilde doorreizen naar Spanje, maar werd op de luchthaven van Zaventem aangehouden wegens het inreizen met valse identiteits- en reisdocumenten.

U verklaarde zich vluchteling op 8 december 2014.

Met uitzondering van uw vervalste identiteitskaart en paspoort legde u ter staving van uw asielaanvraag een kopie neer van uw authentieke identiteitskaart afgeleverd door de autoriteiten van de Dominicaanse Republiek.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land van herkomst, de Dominicaanse Republiek, te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde tijdens uw gehoor voor het CGVS het slachtoffer te zijn van partnergeweld. Ook nadat u de relatie beëindigde, werd u met de dood bedreigd door uw voormalige partner R.R..

U maakte deze problemen evenwel geenszins aannemelijk.

Vooreerst was u niet in staat enige documenten neer te leggen aangaande uw langdurige relatie met de man R.R., voor wie u uiteindelijk besloot het land te verlaten en hier asiel aan te vragen.

Ofschoon u en uw partner ongehuwd bleven, kregen jullie samen twee kinderen en deelde u het grootste deel van uw leven met hem. U verklaarde reeds van uw tweeëntwintigste levensjaar een relatie te hebben met R.R..

Dat u bijgevolg geen bewijsstukken van deze relatie kon neerleggen, doet bedenkingen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, pp.9, 12 en 15).

Dat u bovendien niet weet hoe de wettelijke echtgenote van uw levenspartner en zijn wettelijke kinderen heten (p.12), doet verdere vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen.

U wist enkel dat de echtgenote van R.R. 'J.' werd genoemd.

Dit alles maakt uw verklaringen weinig geloofwaardig.

In deze context is het ook bevreemdend te noemen dat u de echtgenote van R.R. nooit hebt gesproken en zij nooit verhaal kwam halen bij u, die toch lange tijd een standvastige relatie onderhield met haar echtgenoot.

U haalde voorts aan meermaals aangifte te hebben gedaan van het gedrag van uw ex-partner jegens u bij de lokale politie in Peralvillo.

De politie zou zelfs volgens uw verklaringen bevelen hebben uitgeschreven aan R.R. dat hij zich niet meer in uw buurt mag vertonen (zie gehoor, p.14).

Omdat Ramon afkomstig is uit uw dorp Peralvillo en er ook familie had wonen, kwam hij er regelmatig op bezoek, zo verklaarde u.

Hoewel u in uw huis te Peralvillo een dergelijke aangifte en bevel van de politie zou bezitten, kon u geen van deze documenten ter bewijsvoering van uw problemen in uw land van herkomst naar voor brengen tijdens uw gehoor.

Dat u er niet aan hebt gedacht deze door het CGVS gevraagde documenten mee te nemen en niet vooraf wist deze nodig te hebben, terwijl u evenwel internationale bescherming meent nodig te hebben omwille van uw moeilijkheden met uw ex-partner, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder in het gedrang.

Vervolgens kon nergens doorheen uw verklaringen aanwijzingen worden waargenomen waarom u zich niet kon beroepen op de bescherming door de autoriteiten van de Dominicaanse Republiek tegen de bedreigingen van uw ex-partner.

U was overigens niet gehuwd met deze man en dan ook niet wettelijk op enig gebied aan deze man gebonden.

U gaf tijdens het gehoor voor het CGVS zelf toe dat de lokale politie steeds ingreep wanneer u aangifte deed van het geweld van R.R.. Immers zou volgens uw verklaringen de politie uw ex-partner telkens hebben opgepakt als u klacht indiende.

Hieruit kan worden afgeleid dat de autoriteiten in uw land van herkomst bereid waren u bescherming te verlenen en u niet weigerden te helpen.

Volgens uw verklaringen bent u zelf nooit in aanvaring gekomen met de autoriteiten van de Dominicaanse Republiek. Dat u nooit problemen hebt gekend met de overheid blijkt tevens uit uw verklaring dat u met uw eigen officiële paspoort de Dominicaanse Republiek hebt verlaten.

Dit paspoort zou u op het vliegtuig hebben weggegooid.

U gaf toe nooit verdere bescherming te hebben gezocht in de Dominicaanse Republiek tegen de man R.R..

Gelet bovendien op uw verklaring dat uw ex-partner u niet meer fysiek bedreigde nadat u de relatie beëindigde (zie p.14), kan u uw vrees voor vervolging of uw vrees op het lopen van een risico op ernstige schade weinig aannemelijk maken.

Daarenboven dient te worden aangestipt dat de problemen met uw ex-partner als problemen van interpersoonlijke aard kunnen worden beschouwd, en u derhalve onvoldoende aannemelijk maakte waarom u uw toevlucht niet kon zoeken tot andere delen van het land en beroep te doen op het interne vluchtalternatief om aan de bedreigingen te ontsnappen.

Uw verklaring hiervoor, nl. dat u er nooit aan hebt gedacht elders te gaan wonen dan in uw dorp Peralvillo waar ook R.R. familie had wonen (zie gehoorverslag CGVS, pp.15-16), kan niet als afdoende worden beschouwd en ondermijnt opnieuw de ernst van uw ingeroepen vrees.

In het licht van bovenstaande vaststellingen laten de door u afgelegde verklaringen niet toe te concluderen dat er ten aanzien van uw persoon redenen zijn om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 januari 2015 (zie p. 4), een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 1, c) en d) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij wijst op de verplichtingen, met name de beslissingsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht, die de commissaris-generaal in acht moet nemen bij het afwijzen van een asielaanvraag en wijdt over deze begrippen uit.

Zij handelt verder over de geloofwaardigheid van een relaas, over het voordeel van de twijfel, verwijst ook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aangaande de bewijslast, haalt de proceduregids van het UNCHR aan en merkt op dat de zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht ook geldt bij het onderzoek van de nood aan subsidiaire bescherming.

Verzoekster benadrukt dat haar vraag om internationale bescherming neerkomt op bescherming tegen haar ex-partner R.R. die militair en lijfwacht is van president Danilo Medina waardoor hij veel invloed heeft en waardoor verzoekster (zie p. 6) *"gelet op de invloedrijke positie van haar ex-partner nooit volledig kan ontsnappen aan zijn controle zelfs al kreeg zij na een klacht bij de politie een bezoekverbod voor hem"*.

Verzoekster stelt dat (zie p. 6) *"de politie geen bevel (had) moeten afleveren aan verzoekende partij maar een strafprocedure tegen de ex-partner starten wat niet gebeurde"* en merkt, aangaande de waarde van dit politiedocument, op dat *"enkel een rechter een afdwingbaar bezoekverbod (kan) opleggen"*, dat *"het politiedocument waardeloos (is) en helemaal niet de beschermingswaarde (heeft) die verwerende partij er aan toedicht"* en dat een dergelijk bevel een moord niet kan beletten.

Zij voert verder aan (zie p. 6) *"dat de antwoorden van verzoekende partij vele keren middenin worden onderbroken of niet verder genoteerd waardoor het rapport van de dossier behandelaar kennelijk onvolledig is en de Commissaris Generaal kennelijk een beslissing op grond van een onvolledig dossier en dus met gebrekkige kennis van zaken een beslissing heeft genomen"* en dat de commissaris-generaal *"op geen enkel moment heeft doorgevraagd over de invloed van de maatschappelijke positie de ex-partner terwijl hierin het antwoord ligt op de vraag waarom verzoekende partij niet over een intern vluchtalternatief beschikt noch kan rekenen op afdoende bescherming vanwege de overheden"*.

Waar verzoekster ten kwade wordt geduid dat zij geen bewijzen voorlegt, laat zij gelden dat (zie p. 7) *"het leveren van bewijs wordt bemoeilijkt door haar op te sluiten"*.

Zij stelt dat haar vrijheidsberoving niet noodzakelijk is en disproportioneel en dat de verkorte termijnen waarbinnen haar asielaanvraag wordt behandeld, haar niet toelaten (zie p. 7) *"om tijdig bijkomende"*

bewijsstukken tot staving van haar relaas te kunnen neerleggen zoals bijvoorbeeld de stukken waarvan zij zegt dat zij thuis liggen".

Zij wijst er op dat zij voor het ontbreken van andere documenten een aannemelijke verklaring heeft in de zin van artikel 48/6, al. 2, b) van de vreemdelingenwet, namelijk dat zij op instructie van de smokkelaars haar origineel paspoort in de vuilnisbak van het toilet op het vliegtuig heeft achtergelaten.

Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal (zie p. 8) *"zelfs geen moeite doet"* om belangrijke verklaringen, zoals haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat R.R. een van de lijfwachten van de president Danilo Medina is en veel invloed heeft, in overweging te nemen of verder te onderzoeken *"terwijl dit vaststaat en zoals van belang is bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief als het bestaan van effectieve bescherming door de nationale overheden"*.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en over de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt aan de Raad dat de bestreden beslissing (zie p. 9) *"wordt hervormd zoniet vernietigd"*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster gezien

(i) zij geen documenten neerlegde ter staving van haar langdurige relatie met de man R.R.;

(ii) zij verklaarde meermaals aangifte te hebben gedaan van het gedrag van haar ex-partner bij de lokale politie in Peralvillo en dat de politie bevelen zou hebben uitgeschreven aan R.R. dat hij zich niet meer in

haar buurt mag vertonen (zie het verhoorverslag, p. 14), doch hiervan evenmin enig bewijs kon voorleggen;

(iii) zij niet kon aangeven hoe de wettelijke echtgenote en de wettelijke kinderen van R.R. heten (zie het verhoorverslag, p. 12);

(iv) het niet aannemelijk is dat zij de echtgenote van R.R. nooit heeft gesproken en dat de echtgenote nooit verhaal kwam halen bij haar;

(v) verzoekster zelf aangaf dat haar ex-partner haar niet meer fysiek bedreigde nadat zij de relatie beëindigde (zie het verhoorverslag, p. 14);

(vi) zij niet aannemelijk maakt waarom zij zich niet kon beroepen op de bescherming door de autoriteiten van de Dominicaanse Republiek tegen de bedreigingen van haar ex-partner;

(vii) zij evenmin aantoonde dat zij, om aan de interpersoonlijke problemen met haar ex-partner te ontkomen, haar toevlucht niet kon zoeken tot een ander deel van het land en beroep te doen op het interne vluchtalternatief (zie het verhoorverslag, p. 15-16).

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat haar ex-partner R.R. militair en lijfwacht is van president Danilo Medina waardoor hij veel invloed heeft en waardoor verzoekster *“gelet op de invloedrijke positie van haar ex-partner nooit volledig kan ontsnappen aan zijn controle zelfs al kreeg zij na een klacht bij de politie een bezoekverbod voor hem”*.

Zij stelt dat *“de politie geen bevel (had) moeten afleveren aan verzoekende partij maar een strafprocedure tegen de ex-partner starten wat niet gebeurde”* en merkt, aangaande de waarde van dit politiedocument, op dat *“enkel een rechter een afdwingbaar bezoekverbod (kan) opleggen”*, dat *“het politiedocument waardeloos (is) en helemaal niet de beschermingswaarde (heeft) die verwerende partij er aan toedicht”* en dat een dergelijk bevel een moord niet belet.

Zij hekelt dat de commissaris-generaal *“op geen enkel moment heeft doorgevraagd over de invloed van de maatschappelijke positie de ex-partner terwijl hierin het antwoord ligt op de vraag waarom verzoekende partij niet over een intern vluchtalternatief beschikt noch kan rekenen op afdoende bescherming vanwege de overheden”*.

Verzoekster klaagt tevens aan dat de commissaris-generaal *“zelfs geen moeite doet”* om haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat R.R. één van de lijfwachten van de president Danilo Medina is en veel invloed heeft, in overweging te nemen of verder te onderzoeken *“terwijl dit vaststaat en zoals van belang is bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief als het bestaan van effectieve bescherming door de nationale overheden”*.

De Raad herhaalt dat verzoekster vooreerst haar relatie met R.R. niet aannemelijk maakt, gelet op het gebrek aan enig begin van bewijs en haar ongeloofwaardige verklaringen.

Bovendien verklaarde verzoekster zelf dat de politie bevelen zou hebben uitgeschreven aan R.R. dat hij zich niet meer in haar buurt mag vertonen en gaf zij zelf aan dat haar ex-partner haar niet meer fysiek bedreigde nadat zij de relatie beëindigde (zie het verhoorverslag, p. 14).

De ongestaafde beweringen van verzoekster dat *“het politiedocument waardeloos (is) en helemaal niet de beschermingswaarde (heeft) die verwerende partij er aan toedicht”* en dat een dergelijk bevel een moord niet kan beletten en haar uitleg omtrent *“de invloed van de maatschappelijke positie de ex-partner”*, doen geen afbreuk aan het feit dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nooit verdere of andere bescherming heeft gezocht in de Dominicaanse Republiek tegen R.R., alvorens haar land van herkomst te ontvluchten (zie het verhoorverslag, p. 15).

Voornoemde uitleg in het verzoekschrift toont evenmin aan dat verzoekster haar leven niet in een ander deel van de Dominicaanse Republiek zou kunnen verder zetten.

Het blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij er zelfs nooit aan gedacht had zich elders anders in haar land van herkomst te vestigen om R.R. te vermijden en dat zij hiervoor (zie het verhoorverslag, p. 15, 16) ook geen enkele reden kon aangeven, terwijl zij er kennelijk wél aan gedacht had naar Europa te reizen en zich aldaar in een totaal vreemde gemeenschap te vestigen.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt *“dat de antwoorden van verzoekende partij vele keren middenin worden onderbroken of niet verder genoteerd waardoor het rapport van de dossier behandelaar kennelijk onvolledig is en de Commissaris Generaal kennelijk een beslissing op grond van een onvolledig dossier en dus met gebrekkige kennis van zaken een beslissing heeft genomen”*, wijst de Raad erop dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-

asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Het verhoorverslag wordt weliswaar niet voor akkoord ondertekend door de kandidaat-vluchteling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit; niettemin bestaat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Verzoekster kreeg op het einde van het verhoor op 22 december 2014 bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het verhoor (zie het verhoorverslag, p. 16).

Hoe dan ook laat verzoekster na in haar verzoekschrift aan te geven waar er "*middenin onderbroken of niet verder genoteerd*" werd tijdens het verhoor en geeft zij evenmin aan op welke wijze dit *in concreto* een (negatieve) invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat bovenstaande vaststellingen gebaseerd zijn op een onvolledig en onjuist verhoor.

Waar verzoekster ten kwade wordt geduid geen bewijzen voor te leggen, replikeert zij dat "*het leveren van bewijs wordt bemoeilijkt door haar op te sluiten*" en dat de verkorte termijnen waarbinnen haar asielaanvraag wordt behandeld haar niet toelaten "*om tijdig bijkomende bewijsstukken tot staving van haar relaas te kunnen neerleggen zoals bijvoorbeeld de stukken waarvan zij zegt dat zij thuis liggen*".

De Raad antwoordt dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden vorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

De Raad herhaalt dat verzoekster geen documenten neerlegde ter staving van haar langdurige relatie met de man R.R., hoewel zij samen twee kinderen hadden en zij het grootste deel van haar leven met hem doorbracht, en dat zij geen bewijs kon voorleggen van het feit dat zij meermaals aangifte zou hebben gedaan van het gedrag van haar ex-partner bij de lokale politie in Peralvillo en dat de politie bevelen zou hebben uitgeschreven aan R.R. dat hij zich niet meer in haar buurt mag vertonen (zie het verhoorverslag, p. 14).

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren.

De uitleg in het verzoekschrift dat "*het leveren van bewijs wordt bemoeilijkt door haar op te sluiten*" en dat de verkorte termijnen waarbinnen haar asielaanvraag wordt behandeld haar niet toelaten "*om tijdig bijkomende bewijsstukken tot staving van haar relaas te kunnen neerleggen*" tonen niet dat verzoekster, die hogere studies heeft gedaan (zie verklaring DVZ, nr. 11), moeder van twee meerderjarige kinderen, die in België vanaf de dag van haar asielaanvraag, kon rekenen op bijstand van een advocaat (zie het faxbericht van 8 december 2014), ernstige inspanningen heeft geleverd om bewijsstukken trachten te bekomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE